

Nøkur minningarorð um Paulinu Jacobsen sjúkrasystir og formann í Sjúkrasystrafelag Føroya

Nakrir tankar komu mær til hugs nú um dagarnar, tá eg, eins og mong onnur tonktu og tosaðu um Paulinu Jacobsen, formann føroysku sjúkrasystranna, og spurdu hvønn annan hvussu mundi fara at gangast í vónleysa stríði hennara at yvirleva. Ti-verri mátti hon lita. Paulina doyði á Ríkishospitalinum hósdagin 1. juli, bert 42 ára gomul.

Mangan verður tikið til, tá onkur verður ryktur hesum foldarlívi frá, at maður kemur í mans stað. Kann vera, at okkurt er í hesum, tó, so fjølbroytt sum hvørt mannlív er, er tað neyvan so einfalt, at annað menniskja megnar til fulnar at trádka í annans stað.

Tá tað snýr seg um Paulinu, man tað vera sera tøf, fyrri ikki at siga heilt ógjørligt fyrri nakað menniskja at koma í hennara stað, at gera sum hon, at vera eins og hon. Tað veri seg í so mongum førum, tó fyrst og fremst sum einasta dóttir og systir í heiminum í Tróndargøtu, har er hon ómissandi, og har kann als ongin koma í hennara stað.

Sum tann fullkøna, samvitskufulla sjúkrasystir á

narkosudeildini á Landsjúkrahúsinum, har Paulina starvaðist í mong ár, fer minnið um hana at liva.

Ein stóran part av áttati-árunum sat Paulina í nevndini í sjúkrasystraráðnum. Har var hon eisini, tá felagið gjørdist føroyskt felag, við sjálvstøðugum rætti at samráðast við okkara myndugleikar. Hon stillaði upp til formann við fyrsta val eftir

hetta og varð vald for-

maður í 1990, júst tá samfelagið var á veg inn í hesa vanlukku kreppu, sum hevur tikið okkum øllum meint, og óivað hevur henda tíðin verið ein striggin og baksut tíð fyrri formannin í sjúkrasystrafelagnum.

Sum við øllum, ið Paulina tókst við, gjørdi hon arbeiðið til fulnar, onki var hálvgejrt og tilvildarligt, ordan í og ruddiligt mátti vera. Hennara framúrskarandi evni til at seta seg inn í, skilja og minnst lógir, paragraffir og sáttmálar mundu mangan hava verið henni og øðrum hent; kanska vóru hesi evni givin Paulinu í vøggugávu!

At arbeiðssemi og frálíki evni gjørdi Paulinu ein góðan formann er eyðsæð. Hon er og verður nógv saknað av føroyskum sjúkrasystrum. Tó størstur er sakurin hjá mammu og beiggja Paulinu. Minir tankar fara til tykkara, sum við henni hava mist so ómetaliga nógv.

Fríður veri við minninum um Paulinu Jacobsen, sjúkrasystir og formann í Føroyska Sjúkrasystrafelagnum.

Helena Nattestad

Sjúkrasystir og fakfelgskvinna farin

Hósdagin bóru seks sjúkrasystrar eina starvsystir úr Havnar kirkju. Eina starvsystir í bestu árum. Ein starvsystir gjøgnum tjúgu ár. Seinastu árin var hon forkvinna teirra í fakfelagsmálum.

So meiningisleyst tókst tað, tá deyðsboðini av hini altíð livsglaðu Paulinu Jacobsen komu. 1. juli andaðist hon, bert 42 ára gomul, eftir stutta sjúkragegu.

Paulina fór at kalla beint úr skúlanum at nema sær útbúgving sum sjúkrasystir. Prógvioð tók hon fyrri júst tjúgu árum síðani. Men hon gavst ikki so. Hon vildi kunna seg enn betri innan hetta yrki, og hesum ætlanum gjørdi hon eisini álvara av nokur ár seinni. Burtursæð frá tíðini hon var uttanlands í útbúgvingarørindum,

starvaðist Paulina øll árin á Landsjúkrahúsinum. Hon var nærløgd og væl dámd bæði millum sjúklingar og starvsfólk og spardi seg ikki.

Fyri nøkrum árum síðani tók Paulina við øðrum álitisstarvi. Við nýggjum avbjóðingum. Starvsfelagar hennara valdu hana fyrst í nevndina í Sjúkrasystrafelagnum og seinni til forkvinnu.

Sjálvandi duga hennara starvsfelagar best at døma um avrik hennara í hesum starvi, men alment kent var tað, at her var ein fakfelagsleiðari, sum hevði nógv upp á hjartað, ikki fjøtrað í trongskygdari vanahugsan, og sum dugdi at skoða meira enn hin eina leikin fram. Einku snæverskygni fyri lútvinnning, men málráttad legði hon sínar ætlanir til rættis.

Tað mundi vera lítið hugaligt hjá Paulinu, eins og hjá øðrum fakfelagsleiðarum, at tingast um lønarskerjing fyrri sínar limir, men eisini eini tílikari støðu dugdi hon at fáa nakað burtúr. Paulina legði stóran dent á at siggja ein samlaðan samfelagsbata av teirri hjálpanði hondini, fakfeløgini rættu landsstýrinum. Hennara sjónarringur rakk longur enn til tað, sum júst í lútni kemur í lønarposan.

Stórur sakur verður í Paulinu. Skilagóða fakfelagskvinnuni, nærløgdu sjúkrasystrini, og ikki minst verður sakurin hjá hennara nærmastu. Hjá móðir og bróðir eins og já øllum í gamla grannalagnum í Tróndargøtu.

tórfinn

Minningarorð um mín elskaða bróðir Jóannes Vágsá, Klaksvík

f. 23/9-1943 d. 30/6-93

Minningarorð til mín elskaða bróður Jóannes.

Svært er í sorgini at skriva ta seinastu heilsanina til tín. Vit vóru góðir bróður, og nógv eru ør lóturnar, sum vit áttu saman. Lóturnar uppi í tróðni, tá vit sum smádreingir spældu og allir teir góðu dagarnir í Búðunum. Hesar fari eg við takksemi at goyma sum vøkur minni um teg.

Hjá tær var sum hjá mær, vit valdu báðir sjólívið á ungum aldri. Altíð gleddi eg meg at siggja teg, tá tú komst aftur, onkuntíð kundu ganga ár í millum, at vit síst, so leiðis var bara tað lívið.

Eina ferðina, minnst eg, gingtu tað 5 ár at vit ikki sá hvønnannan. Og tá hendi tað seg, at vit møttust á vágni, hvør við sín um skipi, annar á veg heim og hin avstað. Ta ferðina náddu vit bert at veittra til hvønnannan.

Eg minnst, hvussu glaðir vit báðir vóru, tá vit sum unglingar fingi eina lítla systir. Hóast vit hildu mammu vera nakað

gamla, so vóru vit ovur- fegnir.

Tú fanst tær konu av Tvøroyri og gleddi teg um tey deiliga børn, tit bæði fingi saman.

Pápa okkara mistu vit á Norðhavinum í 1971, og var hetta ein stór sorg fyrri familju okkara. Mamma kom sostatt at vera einkja í nógv ár. Men altíð var hon okkum ein góð mamma og eitt lívsstykki at koma

heim aftur til.

Tú fekk ta lagnu at vera nívdur av sjúku. Í 1981 gjørdist tú sjúk fyrstu ferð umboð á skipi. Tú hevði tinar sváru lótur, og sjúkan neit tær dygt. Simona hevur verið tær ein hollur stuðul, hon var altíð við tína lið og hjálpti so væl, hon kundi.

Tað tók okkum dygt, tá mamma gjørdist sjúk og doyði. Sjálvur var eg burtur, tá hon doyði, og tóm- ligt var at koma heim, og ongin mamma var meira. Men eg veit, at tit øll hjálptu henni gjøgnum hennara seinastu tíð.

Mamma fekk frið og nú fekk eisini tú Jóannes frið. Eg fari at goyma øll tey góðu minni, sum vit fingi, sakurin er ómetaliga stór-ur, men vit vita, at tað er ein sum vil styrkja og hjálpa okkum í sorgini, og eg biði til at tann altvaldandi vil styrkja tykkum, Simona, Heidi og Símin Esmar.

Bróðir tín Piddi

Kórverk til ólavsökuna

Onkur hevur kanska givið tí gætur, at meðan bløð og fjølmíðlar dagliga dýkja okkum undir í krepputíð, arbeiðsloysistrupulleikum og aðrari negativari ávirkan, so verða enn í Føroyum málningar málaðir, myndir gjørdar, sjónleikir spældir, yrkingar skrivaðar, vakrar bókur útgivnar og tónleikur spældur bæði uppi og niðri. Er tað kanska so, at listin verður sjónligari, tá samfelagið gerst grátt út yvir grátt?

Eftir at unga tónaskald okkara Sunleif Rasmussen í fjør hevði fingið viðgáttu Sonningheidslønina fyrri avrek síni á tí modemaða

klassiska mentanarpallinum, heitti organisturin í Havnar Kirkju á henda mann um at skriva eitt tónaverk fyrri blandað kór, sum var hóskaði at framfæra serliga á ólavsóku, kanska eisini við onnur høvi.

Uppskotum til tekstir komu prestarnir Petur Martin Rasmussen og Bjarni Bæk við, og nú eitt lítið ár seinri hevur tann virkni komponisturin fullført verkið.

Hann hevur valt at skapa eitt kórverk við orgul- ifylgispæli burtur úr Vávids fyrsta sálmi, sum ljóðar:

"Sælur er maður, ið ei

fygkir vondra manna ráði, ið ei stendur á syndara vægi og ei situr í spottara lagi, 2. men hvørs hugur stendur til Harans lóg og yvir lóg hans grundar dag og nátt. 3. Hann er eins og træið, plantað við árløkir, ið aldin gevur í tøkum tíma, og hvørs leyv ei fjólnar, alt, ið hann ger, honum skal eydnast.

4. Ikki gongst soleiðis vondum monnum, men eins og bos teir eru, ið fýkur fyrri vindi.

5. Tí skulu gudleysir ei standast í dóminum og

